

Τα ταφικά έθιμα των Αργείων δεν αλλάζουν. Συναντούμε πάντα ενταφιασμούς, συνήθως σε κιβωτιόσχημους τάφους και σπανιότερα σε πίθους, που χρησιμοποιούνταν για τους ενήλικους και για τα παιδιά. Και οι δύο τύποι τάφων μπορούσαν να δεχτούν δύο ή περισσότερες διαδοχικές ταφές, ενώ σε πολλές περιπτώσεις τα κτερίσματα της παλαιότερης ταφής απλώνονταν στην καλυπτήρια πλάκα του τάφου, μέσα στον οποίο τοποθετούσαν τον νεότερο νεκρό. Σε άλλες πάλι περιπτώσεις τα κτερίσματα της πρώτης ταφής αφήνονταν μέσα στον τάφο, ενώ εκείνα της μεταγενέστερης τοποθετούνταν στο κάλυμμα.

Σε όλη τη διάρκεια της περιόδου αυτής υπάρχουν ενδείξεις της αργείτικης επιρροής σε νοτιότερες περιοχές. Τα λιγοστά ΜΓ αγγεία και οι περόνες που βρέθηκαν στην αρκαδική Τεγέα ανήκουν στον αργείτικο τύπο, όπως και μία οينوχόη της ΜΓ II από τα Κύθηρα, με μετόπες στο λαιμό και στον ώμο, που μας θυμίζει την αναφορά του Ηροδότου, ότι, πριν από την ανάπτυξη της Σπάρτης, το Άργος κυριαρχούσε στα Κύθηρα και στην ανατολική ακτή της Πελοποννήσου.

Το μεγαλύτερο ποσοστό της λακωνικής κεραμικής ανήκει ακόμη σε ένα καθυστερημένο πρωτογεωμετρικό στάδιο, και μόνο λίγα αγγεία παρουσιάζουν αργείτικους μανιερισμούς της ΜΓ II. Ίσως αυτή είναι οι εποχή κατά την οποία οι Σπαρτιάτες αρχίζουν να βγαίνουν από την προηγούμενη απομόνωσή τους και να προχωρούν σε ανταλλαγές με τους βόρειους γείτονές τους.